

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/73/2017
Identifikačné číslo spisu:	4616010392
Dátum vydania rozhodnutia:	19.02.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniel Hudák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:4616010392.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Hudáka a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí konanom 19. februára 2018 v Bratislave, v trestnej veci obvineného B. X. pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 13. júna 2017, sp. zn. 1To/27/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného B. X. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Topoľčany z 13. marca 2017, č.k. 1T/48/2016-183, bol obvinený B. X. uznaný vinným zo spáchania prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 30.06.2016 v čase približne o 23:40 hod. v Topoľčanoch na ul. Pavlovova č. 17 pred hlavným vchodom budovy Nemocnice s poliklinikou n. o. pod vplyvom alkoholu fyzicky napadol službu konajúceho príslušníka PZ ppráp. T. W., nar. XX.XX.XXXX, ČOZ: XXXXXX, referenta Obvodného oddelenia PZ Topoľčany tak, že napriek jeho opakujúcej výzve, aby sa obžalovaný ukludnil, prestal nadávať, nebol vulgárny a agresívny a aby upustil od protiprávneho konania, oboma rukami sotil ppráp. T. W. do oblasti hrude, chytil ho za služobné tričko, mykal ním a roztrhol ho a následne ho, päťou pravej ruky udrel do tváre v oblasti pravého oka so slovami „Máš po piči vyjebaný policajt," čím spôsobil poškodenému ppráp. T. W. zranenia a to pomliaždenie mäkkých častí hlavy s dobou liečenia do 7 dní.

Za spáchanú trestnú činnosť bol obvinenému podľa § 323 ods. 1 Trestného zákona, za nezistenej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona, nezistenej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Trestného zákona, postupom podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov, ktorého výkon súd podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienenečne odložil a určil skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Proti vyššie citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie obvinený B. X., o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre uznesením z 13. júna 2017, sp. zn. 1To/27/2017, tak, že podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie obvineného ako nedôvodné.

Proti vyššie uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu obvinený v zákonnej lehote dovolanie proti výroku o vine a treste a pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo vydaniu rozsudku súdu prvého stupňa z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Tr. por. Obvinený v dovolaní namietal, že rozsudok súdu prvého stupňa nepovažuje za správny a dôvodný, keďže konanie opísané vo výrokovej časti rozsudku opisuje skutok, ktorý nevykazuje znaky skutkovej podstaty trestného činu útoku na verejného činiteľa a ani iného trestného činu uvedeného v osobitnej časti zákona Trestného zákona.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku poukázal na nezákonnosť zaistenia osoby a nepoužiteľnosť získaných dôkazov. Obvinený uviedol, že z vyšetrovacieho spisu vedeného na odbore kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Topoľčanoch (ďalej iba „OKP OR PZ TO“) pod ČVS: ORP - 264/VYS-TO-2016 vyplýva, že policajti Obvodného oddelenia Policajného zboru Topoľčany (ďalej iba „OO PZ TO“) nstržm. Q. M. a ppráp. T. W. ako policajti poriadkovej služby Policajného zboru (ďalej iba „policajti poriadkovej služby“) obmedzili jeho osobnú slobodu podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku dňa 30.06.2016 o 23:50, pričom však má za to, že mali postupovať podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku, následne mali túto skutočnosť podľa § 85 ods. 3 bezodkladne oznámiť prokurátorovi, spísať zápisnicu o zadržaní a jej rovnopis doručiť bezodkladne prokurátorovi, čo však policajti poriadkovej služby neurobili. Ďalej uviedol, že zo zápisnice o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby vyhotovenej vyšetrovateľom OKP OR PZ TO vyplýva, že podozrivý bol opakovane zadržaný vyšetrovateľom podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku dňa 30.06.2016 o 23:50 hod, a tým istým vyšetrovateľom bol prevzatý dňa 01.07.2016 o 01:20 hodine. Uvedený postup policajtov poriadkovej služby ako aj vyšetrovateľa PZ obvinený nepovažuje za zákonný a vykonaný v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku. Podľa názoru obvineného, ďalšie úkony vyšetrovateľa PZ týkajúce sa obmedzenia slobody podozrivého sú právne neúčinné a procesné nepoužiteľné a súd prvého stupňa nemal na ne ani prihliadať. Má za to, že priamym dôsledkom takéhoto konania je skutočnosť, že je dôvodne spochybnená i zákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 01.07.2016 a taktiež uznesenia o začatí trestného stíhania zo dňa 01.07.2016, ktoré bolo začaté nezákonným zaistovacím úkonom osoby.

Obvinený má za to, že v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu rozsudku súdu prvého stupňa bolo preukázané, že obvinený svojím konaním nenaplnil povinné znaky skutkovej podstaty prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. V tejto súvislosti poukázal na výpoveď obvineného z prípravného konania a hlavného pojednávania a výpoveď svedkyne V. W., ktorá konanie obvineného kladené mu za vinu jednoznačne vylúčila a predovšetkým výpoveď samotného poškodeného T. W., ktorý sa okrem iného k intenzite útoku vyjadril nasledovne: „...to zase nebol nejaký silný úder, ani neviem presne to popísať. Proste dostal som úder do tváre. Bol to úder, ale nebol to úder s náprahom...“. Podľa obvineného, citované vyjadrenie, v nadväznosti na zistené okolnosti skutku, jednoznačne vylučuje jednak úmyselné konanie obvineného spočívajúce v použití násilia v úmysle pôsobiť na výkon právomocí verejného činiteľa a jednak samotné použitie násilia, ktoré predpokladá konanie s určitou intenzitou na telesnú integritu verejného činiteľa tvoriace objektívnu stránku skutkovej podstaty posudzovaného trestného činu. K výpovediam T. W. a Q. M., zasahujúcich príslušníkov Policajného zboru, uviedol, že v žiadnom prípade nemožno vyvodzovať dôveryhodnosť výpovede svedka iba na základe jeho postavenia v spoločnosti, takýto postup by bol v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. K výpovediam svedkov H. K., T. X. i J. E. uviedol, že títo svedkovia neboli svedkami skutku, za ktorý bol obvinený uznaný vinným. V súvislosti s výpoveďou svedkyne V. W. uviedol, že svedkyňa vypovedala na hlavnom pojednávaní zhodne ako v prípravnom konaní dňa 12.08.2016. Taktiež poukázal na to, že v priebehu prípravného konania vyšli najavo viaceré existujúce pochybnosti o vine obvineného, ktoré sa nepodarilo odstrániť ani počas hlavného pojednávania a to, že poškodený po skutku nezisteným spôsobom naložil so služobným tričkom, ktoré mu mal roztrhnúť obvinený, čím v ďalšom konaní neumožnil vykonať dokazovanie na veci dôležitej pre trestné konanie,

ďalej poškodený sa nedostavil bezodkladne po skutku na lekárske ošetrovanie a zároveň sa nedá preukázať, kedy doložil do spisu lekársku správu o vzniknutom zranení. Obvinený je toho názoru, že poškodený vykonal služobný zákrok v rozpore so zásadami vykonávania služobných zákrokov voči osobám v podnapitom stave, služobný zákrok nezvládol a vzniknutú šarvátku s obvineným chybne vyhodnotil ako útok na verejného činiteľa. Na záver obvinený uviedol, že medzi obžalovaným a poškodeným došlo k určitému fyzickému kontaktu, avšak konanie za ktoré obžalovaného uznal súd vinným, podľa názoru obvineného, nenapĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu útoku na verejného činiteľa, nakoľko obvinený kládol aktívny odpor voči zasahujúcim policajtom, na ktorý musí byť každý zasahujúci policajt pri používaní donucovacích prostriedkov voči iným osobám pripravený.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žiadal, aby dovolací súd rozhodol v zmysle § 386 Trestného poriadku a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Topoľčany podaním z 25.10.2017, ktorý sa nestotožnil s dôvodmi uvedenými v dovolaní. Stotožnil sa s právoplatným rozhodnutím súdov a zastáva názor, že v rámci predsúdneho konania a následne i na hlavnom pojednávaní vykonaným dokazovaním bolo spáchanie trestnej činnosti obvinenému jednoznačne preukázané, dokazovanie bolo vykonané v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a zákonným spôsobom, pričom rozhodnutie súdu je odrazom vykonaného dokazovania v tejto trestnej veci. Argumentáciu obvineného v rámci podaného dovolania považuje za právne irelevantnú a v tejto súvislosti poznamenal, že z gramatického i logického výkladu ustanovenia § 85 odsek 2 Trestného poriadku vyplýva, že osobnú slobodu osoby, ktorá bola pristihnutá pri trestnom čine alebo bezprostredne po ňom môže obmedziť ktokoľvek, ak je to potrebné na zistenie jej totožnosti, zabránenie útoku, zabezpečenie dôkazov alebo na zabránenie ďalšiemu páchaniu trestnej činnosti. Ten, kto takéto obmedzenie osobnej slobody páchatel'a vykoná, je povinný takú osobu bezodkladne odovzdať útvaru Policajného zboru, resp. iným orgánom vecne príslušným na konanie vo veci. Uviedol, že z tohto ustanovenia priamo vyplýva, že osobnú slobodu páchatel'a, ktorý bol pristihnutý pri páchaní trestného činu, alebo bezprostredne po ňom môže obmedziť ktokoľvek, z čoho logicky vyplýva, že i príslušníci hliadky Obvodného oddelenia Policajného zboru a takýto postup teda neodporuje zákonu a nemožno ho označiť za nezákonný. S prihliadnutím na všetky tieto skutočnosti je toho názoru, že v danom prípade nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 odsek 1 písm. i), písm. g) Trestného poriadku, a preto navrhol dovolaciemu súdu, aby dovolanie odsúdeného B. X. odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že toto bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c) Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por., dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia. Dovolací súd je pri náprave uvedených väd v zásade až poslednou inštanciou, čo znamená, že preskúmava nedostatky, ktoré boli preskúvané už odvolacím súdom a neboli ním napravené, prípadne ním boli spôsobené.

Vo vzťahu k obvineným namietanému dovolaciemu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., najvyšší súd uvádza, že nie je predmetom skúmania dovolacieho súdu, akým spôsobom sa súde nižších stupňov vysporiadali s hodnotením jednotlivých dôkazov, resp. aké závery z vykonaného dokazovania vyvodili, pretože tu ide o otázky skutkového charakteru, nakoľko správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže dovolací súd meniť ani dopĺňať. Z inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinstančné a Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o dovolaní obvineného, je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súde nižšej inštancie. Dovolanie nie je teda prostriedkom určeným na revíziu, či nápravu skutkových zistení, ktoré urobili súde prvého a druhého stupňa. V tomto smere považoval za potrebné dodať zároveň tiež to, že je výsostným právom súdu zvážiť, akú voľbu dôkazného prostriedku použije pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 1 Tr. por. a či určitú skutkovú okolnosť, ktorú považuje za dokázanú, bude overovať ďalšími dôkaznými prostriedkami.

Dovolací súd nezistil žiadne pochybenie pri vykonaní dôkazov, dokazovanie na hlavnom pojednávaní bolo vykonané v súlade s ustanovením Trestného poriadku, z procesného hľadiska neboli porušené ustanovenia Trestného poriadku pri vykonávaní dôkazov, a preto nie je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Ako už najvyšší súd vyššie uviedol, pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie dovolacieho dôvodu uvedeného v cit. ustanovení je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súde prvého a druhého stupňa. Nakoľko súde ustálili, že skutok sa stal tak, ako je uvedený v skutkovej vete výrokovej časti prvostupňového rozsudku, zodpovedala tomu i právna kvalifikácia, bez ohľadu na presvedčenie obvineného, že nebolo jednoznačne preukázané, že sa nedopustil trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Obvineného námietky voči nesprávne zistenému skutkovému stavu a následne nesprávneho právneho posúdenia konania obvineného teda nenapĺňujú dovolací dôvod tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Dovolací súd nezistil žiaden dovolací dôvod, na základe ktorého by mohol vyhovieť obvinenému a zrušiť napadnuté rozhodnutie, a preto dovolanie obvineného ako nedôvodné odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.